

Homilia en l'ordenació sacerdotal

Reproduïm l'homilia
pronunciada pel prelat, Mons.
Xavier Echevarría, en la
cerimònia d'ordenació
sacerdotal celebrada a Roma.

23/05/2005

*Molt estimats fills meus que d'aquí a
poc us convertireu en sacerdots.*

Benvolguts germans i germanes.

Em dirigeixo a vosaltres amb la salutació de Sant Pau als Corintis que acabem d'escoltar: la gràcia del Senyor Jesucrist i l'amor de Déu i la comunió de l'Esperit Sant estiguin amb tots vosaltres (2 Cor 13, 13).

Avui, solemnitat de la Santíssima Trinitat, és un gran dia a l'Església. Celebrem i adorem el misteri més alt de la nostra fe, el misteri central de la vida cristiana; més encara, de la vida de cada dona i de cada home, cridats tots a participar en la Vida de Déu. Aquesta veritat que Crist ens ha revelat supera infinitament la capacitat intel·lectual de qualsevol criatura i constitueix «el fruit i la fi de tota la nostra vida» (Sant Tomàs d'Aquino, Comentari als llibres de les Sentències, IV, 1, dist. 2, 1, 1 exordi). Com afirma Sant Agustí, «aquest és el nostre goig complert, i no n'hi ha cap altre, de més gran: gaudir del Déu Trinitat, a la imatge del qual hem estat fets (...). Se'ns promet aquesta

contemplació com fi de totes les nostres accions i perfecció eterna del nostre goig» (Sant Agustí, La Trinitat, I, 8, 18 i 17).

A l'alegria d'una festa tan gran s'afegeix la de l'ordenació de quaranta-dos nous sacerdots. Felicito cordialment les seves famílies assegurant-vos que esteu presents de manera especial en les nostres oracions. Però també vosaltres heu de resar molt pels nous sacerdots: ara necessiten més que mai la vostra pregària. Al mateix temps, donem gràcies a Déu, que no deixa de suscitar ministres de Crist, i supliquem-li que siguin més abundants encara en el món sencer.

El sacerdot, home de l'Eucaristia

La riquesa espiritual del sacerdoci és enorme. Cada sacerdot, en virtut del sagrament de l'Ordre, és configurat de manera especial amb el Summe i Etern Sacerdot, i capacitat per a

representar-lo visiblement davant dels homes, per a fer d'Ell i actuar in persona Christi Capitis, és a dir, com instrument viu de Crist Cap de l'Església.

Voldria convidar-vos a reflexionar breument sobre alguns aspectes que es deriven d'aquesta específica configuració sacramental amb Crist. Em refereixo a les dimensions eucarística, eclesiològica i mariana del sacerdoci ministerial.

En primer lloc, la dimensió eucarística. Com tantes vegades va recordar l'estimat Sant Pare Joan Pau II, l'Eucaristia i el sacerdoci han nascut junts en el Cenacle de Jerusalem, la tarda de Dijous Sant. Per aquesta raó, «l'existència sacerdotal —així va escriure en l'última carta als sacerdots, poques setmanes abans de la seva mort— ha de tenir, per un títol especial, "forma eucarística"» (Joan Pau II, Carta als

sacerdots amb ocasió de Dijous Sant, 13-III-2005, n. 1.).

Entre sacerdoci i Eucaristia existeix, per tant, un lligam indissoluble: el sacerdot és per a l'Eucaristia, i l'Eucaristia —que és el Pa de Vida per a tots els cristians— només pot ser realitzada pels bisbes i els seus col·laboradors, els preveres. Així el misteri pasqual de la mort i resurrecció del Senyor es fa present de manera sacramental en el Sacrifici de la Missa. Benet XVI ha volgut subratllar aquesta veritat de fe des dels primers moments del seu Pontificat. Parlant de la «providencial coincidència» del començament del seu ministeri petrí amb l'Any de l'Eucaristia, ha afirmat: «L'Eucaristia fa present constantment a Crist ressuscitat, que continua lliurant-se a nosaltres, cridant-nos a participar en la taula del seu cos i de la seva sang» (Benet XVI, Missatge en acabar la celebració

eucarística amb els Cardenals electors a la Capella Sixtina, 20-IV-2005, n. 4.).

Estimats ordenands preveres: tingueu sempre present que el do i la tasca de consagrar l'Eucaristia, que avui us concedeix el Senyor, comporta una responsabilitat molt gran. Alguna vegada us vindrà a la ment el pensament que sou uns pobres homes, i és veritat: tots ho som. Però no tingueu por. Déu, que us ha cridat, també us ofereix tota la seva ajuda per a ser sacerdots sants; és a dir, sacerdots enamorats de Crist, dedicats a la salvació de les ànimes, plenament disponibles davant les necessitats de l'apostolat. Seguiu l'exemple de Sant Josepmaria, a qui agradava definir-se com "un sacerdot de Jesucrist", i també com "un pecador que estima Jesucrist amb bogeria". Les dues coses es concilien perfectament, perquè la dignitat incomparable del sacerdot —

així ensenyava el nostre Fundador—
és una grandesa prestada,
compatible amb la petitesa meva. Jo
demano Déu nostre Senyor —afegia
— que ens doni a tots els sacerdots la
gràcia de realitzar santament les
coses santes, de reflectir, també en la
nostra vida, les meravelles de les
grandeses del Senyor (Sant
Josepmaria, Homilia Sacerdot per a
l'eternitat, 13-IV-1973.).

El sacerdot, forjador de comunió

Si l'Església "fa" l'Eucaristia per mitjà
dels seus sacerdots, també és cert
que l'Església mateixa "neix" de
l'Eucaristia, com va subratllar Joan
Pau II en la seva última encíclica. De
la dimensió eucarística del sacerdoci
deriva necessàriament la seva
dimensió eclesiològica. El sacerdot és
per a l'Eucaristia en l'Església i al
servei de l'Església. Sense una plena
comunió amb el Romà Pontífex i amb
l'Ordinari propi, el sacerdot no pot

fer un veritable servei eclesial. Des de la més remota antiguitat, un important testimoniatge d'aquest fet es troba en la mateixa litúrgia de la Missa, on sempre es fa esment de l'Església universal i del seu Cap visible, el Romà Pontífex, així com del propi Bisbe i de tots els altres Bisbes en comunió amb la Santa Seu.

A propòsit d'això, amb agraïment a Déu nostre Senyor, m'agrada recordar la imponent manifestació de comunió que es va verificar a Roma i en tot el món durant les proppassades setmanes. L'Església, en tots els seus components, es va estrènyer primer al voltant de de Joan Pau II, en un adéu ple de commoció que va acompanyar la seva sortida de la terra, i després al voltant de Benet XVI. En aquells dies, l'Església es va mostrar més viva que mai, sota l'impuls de l'Esperit Sant. És tasca de tots, i en primer lloc dels sacerdots, fer que aquesta preciosa

herència no només no es dispersi, sinó que es reforci en el futur. D'una comunió compacta —afectiva i efectiva— dels catòlics entorn del Vicari de Crist, en sortiran necessàriament grans béns per a l'Església i per al món sencer.

Vosaltres, estimats ordenands, a més d'oferir amb alegria —com tots els fidels— moltes oracions i moltes mortificacions pel romà Pontífex, tindreu d'ara endavant en les vostres mans mitjans específics per a reforçar aquesta comunió. La vostra conformació amb Crist Sacerdot us capacita per a ensenyar amb autoritat la Paraula de Déu.

Aprofundiïu encara més en la doctrina de l'Església, que coneixeu bé, primer de tot amb l'exemple de la vostra adhesió completa al Magisteri. En el vostre cas específic, aquest ser forjadors de comunió en l'Església, a què sou cridats, s'ha de manifestar en allò què Sant Josepmaria

anomenava una passió dominant en l'Opus Dei: estimar amb tot el cor la unitat de la Prelatura, com expressió de la unitat de l'Església, de la qual l'Obra n'és una petita part. Heu de ser, doncs, instruments d'unitat entre els altres i en el si de totes les activitats apostòliques en què participareu. Una gran comesa us espera, fills meus; i com serà, d'eficaç, el servei que donareu a l'Església!

Una altra manera específica de ser forjadors de comunió, en quant a preveres, és el lliurament joïós — encara que de vegades comporti fatiga— al ministeri de la Reconciliació que avui se us confia. Aquest sagrament realitza la comunió amb Déu i amb els altres, reconciliant amb Déu i amb l'Església els fidels que es reconeixen pecadors i augmentant la gràcia, en qui el reben dignament. Aquesta ha de ser una altra passió dominant vostra:

apropar moltes ànimes a Déu en el Sant Sagrament de la Penitència.

És una recomanació vàlida per a tots nosaltres. Feu una gran catequesi de la Confessió. Apropau els vostres amics, els vostres parents i coneguts al sagrament de la misericòrdia divina, els fareu més feliços i també ells, llavors, se sentiran animats a dur altres persones a la Confessió.

Dimensió mariana del sacerdoci

Encara que sigui breument, desitjo fer esment d'una tercera dimensió del sacerdoci: la seva particular relació amb la Verge. Crist Redemptor, en nom del qual els sacerdots actuem, no és una abstracció, sinó una Persona concreta: és el Fill etern de Déu, nascut en el temps d'una dona concreta, la Mare de Déu, la sang de la qual duu en les venes. Essent sacerdot precisament en quant home, Jesús ha volgut associar la

seva Mare a l'obra redemptora. Des de dalt de la Creu, en efecte, va dirigir al deixeble aquelles meravelloses paraules: heus aquí la teva Mare; i a la Verge: heus aquí el teu fill (cf. Jn 19, 26-27). Certament qualsevol cristià és fill de Maria, però el sacerdot ho és a més per un nou títol. Efectivament: quan es dirigiria a Joan, Jesús parlava a un home que havia estat revestit de la dignitat sacerdotal la tarda anterior, en el Cenacle.

Meditem tots les paraules de Joan Pau II, quan escriu que «en el "memorial" del Calvari [en la Santa Missa] està present tot allò què Crist ha dut a terme en la seva passió i mort. Per tant, no falta allò què Crist ha realitzat també amb la seva Mare per a benefici nostre (...).

«Viure en l'Eucaristia el memorial de la mort de Crist implica també rebre contínuament aquest do. Significa

prendre amb nosaltres —a exemple de Joan— a qui una vegada ens va ser lliurada com Mare. Significa assumir, al mateix temps, el compromís de conformar-nos a Crist, aprenent de la seva Mare i deixant-nos acompanyar per Ella. Maria està present amb l'Església, i com Mare de l'Església, en totes les nostres celebracions eucarístiques. Així com Església i Eucaristia són un binomi inseparable, el mateix es pot dir del binomi Maria i Eucaristia» (Joan Pau II, Litt. enc. Ecclesia de Eucharistia, 17-IV-2003, n. 57.). En conseqüència, l'especial relació del sacerdot amb l'Eucaristia comporta també una relació especial del sacerdot amb Maria.

Algunes reflexions de Sant Josepmaria tenen un valor universal per a tots nosaltres, però en el mes marià del present any eucarístic prenen a més una actualitat molt gran. Escrivia: per a mi, la primera

devoció mariana —m'agrada veure-ho així— és la Santa Missa (...). Cada dia, en baixar Crist a les mans del sacerdot, es renova la seva presència real entre nosaltres amb el seu Cos, amb la seva Sang, amb la seva Ànima i amb la seva Divinitat: el mateix Cos i la mateixa Sang que va prendre de les entranyes de Maria (Sant Josepmaria, article publicat a "Libro de Aragón", Saragossa, 1976). Us proposo a tots aquestes reflexions, i me les faig a mi: tractem de tenir-les molt presents en les pròximes setmanes, preparant-nos per a la solemnitat del Corpus Christi.

Per acabar, voldria transmetre-us un pensament de Benet XVI, tret de l'homilia que va pronunciar fa pocs dies, en la presa de possessió de la Basílica de Sant Joan del Laterà, seu del Bisbe de Roma. El Papa recorda que del Sacrifici eucarístic neixen i creixen els anhels apostòlics del poble de Déu, i afegeix: «En aquest

misteri, l'amor de Crist es fa sempre tangible enmig de nosaltres. Aquí, Ell es lliura sempre de nou. Aquí, es fa traspassar el cor sempre de nou. Aquí, manté la seva promesa, la promesa segons la qual, des de la Creu, atrauria tots a ell (...). Gràcies a l'Eucaristia, l'Església reneix sempre de nou. L'Església és la xarxa —la comunitat eucarística— en la qual tots nosaltres, en rebre el mateix Senyor, ens transformem en un sol cos i abracem tot el món» (Benet XVI, Homilia en la Missa de presa de possessió de la Catedral del Bisbe de Roma, 7-V-2005.).

Amb la intercessió de la Mare de l'Església, de la Mare dels sacerdots, de la Mare de tots els cristians. Així sia.

21 de maig de 2005.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/homilia-en-
lordenacio-sacerdotal/](https://dev.opusdei.org/ca/article/homilia-en-lordenacio-sacerdotal/) (12/08/2025)